

Panium - Numărul nouăsprezece

Cei Mari: Antioh, Constantin și Ultimul Președinte

Jeff Pippenger

2026-03-01

Cheia pentru a împărți corect versetele zece până la șaisprezece din Daniel unsprezece se găsește în aplicațiile profetice de bază care au fost folosite cu peste treizeci de ani în urmă, în 1996, când a fost publicată revista *The Time of the End*. Treizeci de ani mai târziu, Domnul a descoperit că un alt mesaj profetic urmează să fie formalizat, așa cum mesajul millerit a fost formalizat în 1831. În istoria omega a acestor treizeci de ani, mesajul care urmează să fie formalizat este reprezentat ca o corectare a unui mesaj anterior despre Islam, așa cum este reprezentat de Josiah Litch, și, de asemenea, ca un mesaj corectat al ușii închise, așa cum este reprezentat de Samuel Snow, care este simbolul pildei celor zece fecioare. Va fi proclamat un mesaj despre Islam, însoțit de un avertisment cu privire la închiderea progresivă a ușilor harului pe măsură ce Hristos Își încheie lucrarea de judecată. Mesajul este dublu, posedând o linie internă și una externă, care, la rândul lor, reprezintă primele două etape ale procesului de încercare în trei pași care are loc întotdeauna atunci când o profeție este desigilată, așa cum a fost descoperirea lui Isus Hristos din 31 decembrie 2023.

Revista „Timpul sfârșitului” conține prezentarea de bază a viitorului Americii, așa cum este reprezentat în ultimele șase versete din Daniel unsprezece, care au fost desigilate la timpul sfârșitului, în 1989. Revista se află în evidența publică de treizeci de ani și nimeni nu a văzut că una dintre temele principale ale revistei era lupta religioasă dintre comunism și bisericile aflate sub influența catolicismului, mai ales în Ucraina. Acea bătălie religioasă din perioada anului 1989 explică contextul decăderii religioase a lui Putin, așa cum este reprezentată prin Ptolemeu și Ozia în răzvrătirea pe care au manifestat-o amândoi la templul din Ierusalim. Templul din Ierusalim era templul lui Ozia, nu templul lui Ptolemeu. Atât Putin, cât și Zelenski profanează același templu în două moduri diferite: unul ca egiptean și celălalt ca iudeu.

Biserica care se lupta împotriva împăratului de la miazăzi în 1989 era Biserica Catolică. Și de ce nu? Ateismul Franței i-a provocat rana de moarte împăratului de la miazănoapte în 1798, așadar de ce nu ar riposta papalitatea împotriva persecuției îndelungate a ateismului asupra Bisericii Catolice, mai ales în Ucraina? Și mai semnificativ este faptul că această mărturie clară despre Ucraina provenea dintr-o publicație din 1996, care îi cita pe istoricii seculari cu privire la istoria anului 1989. Acum, când Domnul desigilează istoria ascunsă a versetului patruzeci, El a indicat lupta dintre două biserici ortodoxe pentru a oferi contextul profetic și istoric al bătăliei de la Rafia și al urmărilor ei, iar El inclusează deja perspectivele necesare în revista *The Time of the End*, publicată cu treizeci de ani în urmă.

Căderea lui Napoleon se aliniază cu declinul progresiv al lui Lenin, Stalin și al sistemului Uniunii Sovietice. Când împărăția profetică de la miazăzi și-a mutat capitala în Rusia, au avut loc două revoluții majore în 1917. Prima este ceea ce se numește Revoluția Rusă, când Țarul a fost răsturnat, iar apoi, în același an, a urmat Revoluția Bolșevică, care a dus la războiul civil din 1917 până în

1922. În 1922 s-a format Uniunea Sovietică.

Începutul Rusiei ca împăratul spiritual al sudului a reprezentat o revoluție în două etape, care a condus la război civil, apoi la formarea unei confederații de țări. Prăbușirea Uniunii Sovietice a fost, de asemenea, în două etape, începând cu dărâmarea Zidului Berlinului la 9 noiembrie 1989, care a dus apoi la dizolvarea Uniunii Sovietice la 31 decembrie 1991. Ca ultim conducător al Rusiei, împăratul sudului, Vladimir Putin a fost prefigurat de primul conducător rus — Vladimir Lenin.

Vladimir înseamnă „un mare conducător”, iar Putin înseamnă „calea”. Lenin înseamnă „un mare râu”, însă Vladimir Lenin a ales numele Lenin pentru a-și ascunde numele real, care era Vladimir Ilici Ulianov. Ilici înseamnă „fiul lui Ilie”, iar Ulianov înseamnă „tânărul fiu al lui Ilie”.

Marele conducător rus de pe cale, în istoria reprezentată de bătălia de la Rafia din anul 217 î.Hr., a fost prefigurat de primul conducător al Rusiei, care, sub numele de Vladimir Lenin, a fost marele conducător al râului puternic, dar care și-a ascuns numele. Un nume este un simbol al caracterului, iar faptul că Vladimir și-a ascuns cele două nume reprezintă un caracter care a ales un mare râu al gândirii politice în locul unui caracter reprezentat de Ilie, care înseamnă „Dumnezeu este Iehova”. Rădăcina ateismului este negarea lui Dumnezeu, iar ateismul este o caracteristică principală a împăratului de la miazăzi. Al doilea și al treilea nume dat ale lui Lenin pun accentul pe Ilie și pe fiul său, iar sfârșitul Rusiei ca împărat al miazăzii este reprezentat de Ptolemeu al IV-lea, care a fost biruitor în bătălia de la Rafia, dar când Antioh s-a întors în anul 200 î.Hr., la bătălia de la Panium, atunci domnea fiul de cinci ani al lui Ptolemeu. Cele două nume originare ale lui Lenin îi identifică pe Ilie și pe fiul său și se aliniază cu Ptolemeu și cu fiul său. Ilie și solia către copiii săi apar în zilele din urmă, chiar înainte de „ziua cea mare și înfricoșată a Domnului”; acolo sunt situate și bătăliile de la Rafia și de la Panium.

Iată, vi-l voi trimite pe prorocul Ilie înainte de venirea zilei celei mari și înfricoșătoare a Domnului; și el va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor, ca nu cumva să vin și să lovesc țara cu blestem. Maleahi 4:5, 6.

Mărturia lui Ozia și a lui Ptolemeu se aliniază în versetul unsprezece din Daniel unsprezece, iar Ozia a trăit unsprezece ani după răzvrătirea sa și lepra sa; pe când Ptolemeu a domnit în total șaptesprezece ani, care este același număr de ani dintre bătăliile din versetul unsprezece și versetul cincisprezece. Profeția de 250 de ani, care a început în 457 î.Hr., s-a încheiat în 207 î.Hr., la mijlocul celor două bătălii; la zece ani după Rafia și cu șapte ani înainte de Panium. Domnia lui Ptolemeu al IV-lea a început în 221 î.Hr., iar el a murit în 204 î.Hr., astfel că cei șaptesprezece ani ai lui Ptolemeu nu sunt aceeași linie cu cei șaptesprezece ani de la Rafia la Panium. Nici nu sunt aceeași șaptesprezece ani care sunt reprezentați prin încheierea profeției de 250 de ani, începând cu Nero în anul 64 și încheindu-se în 313. De la 313 până la prima lege duminicală, în 321, sunt opt ani, iar nouă ani mai târziu, în 330, Constantin a împărțit împărăția în răsărit și apus.

Katika wakati wa karibu sana ujao, Putin na Urusi wataishinda Ukraina, na nyayo za Ptolemy na Uzia zitaanza kujirudia katika historia inayowakilishwa na aya ya kumi na mbili. Mashahidi wawili wa kibiblia huweka mgogoro wa mwisho wa Putin katika mgogoro wa kanisa na dola. Uasi

wao ulidhihirishwa katika hekalu la Yerusalemu, hivyo kulitambua hekalu na dini ya Uzia kuwa ndiyo mahali pa rejea ya kinabii.

Zelenskyy, care înseamnă „verde”, este marioneta birocrăților globaliști ai Uniunii Europene și ai Organizației Națiunilor Unite, a căror agendă globalistă este reprezentată în mod potrivit de mișcarea politică verde, care se închină mamei-pământ. Se cuvine ca Zelenskyy să fi fost actor, căci este în mod limpede un instrument al altor puteri, iar semnificația numelui său, „verde”, identifică filosofia politică ce îi călăuzește mișcările pe tabla de șah a istoriei omenirii. Șah-mat pentru Zelenskyy este chiar după colț.

In iri higanthi nga kasaysayan, an pagrebelde nira Uziah ngan Ptolemy pag-aawiton na liwat; kondi hi Ptolemy (Putin) namatay upat ka tuig antes han girra ha Panium, ngan an urhi nga magmarando han hadi han sur ginrirepresentaran hin usa nga bata nga lima ka tuig an panuigon, nga ginpapadumara han sunod-sunod nga mga regente nga mga kurakot ngan waray kapas.

Ptolemeu V avea doar aproximativ 5–6 ani când a urcat pe tron în anul 204 î.Hr. (după moartea misterioasă a tatălui său), iar regatul ptolemaic a fost paralizat de o serie de regențe incompetente sau corupte în timpul domniei sale. Regența inițială a fost între 204–202 î.Hr., după ce moartea lui Ptolemeu IV a fost ascunsă, iar mama sa, Arsinoe III, a fost ucisă. Favoriții curții, Sosibios, ministru de lungă durată sub Ptolemeu IV, și Agatocle, fratele Agatocleei, amanta lui Ptolemeu IV, s-au declarat regenți. Ei au falsificat sau au prezentat un testament care îi făcea tutori, l-au pus pe tânărul rege sub îngrijirea Agatocleei și a familiei ei și au înlăturat potențialii rivali. Sosibios s-a ocupat de mare parte a administrației timpurii.

O schimbare s-a produs în jurul anului 202 î.Hr., când Agatocle a devenit regentul dominant, dar era urât pe scară largă din pricina desfrâului și a proastei administrări. O răscoală populară în Alexandria a dus la linșarea sa brutală de către o gloată, cu aprobarea nominală a regelui-copil. Regenții care au urmat au fost Tlepolemus, guvernatorul Pelusiumului, iar apoi Aristomenes. Până la vremea bătăliei de la Panium, în anul 200 î.Hr., regatul se afla sub această serie schimbătoare de regenți și sfetnici de curte.

በፓሊዮን ጦርነት ላይ የጦር ሜዳውን የፕቶሌሜስ ኃይሎች የመራው ንጉሥ ፕቶሌሜ አምስተኛ ራሱ ሳይሆን፣ በአስተዳደር ጊዜ የተሾመ ከአይቶሊያ የመጣ ቅጥረኛ አዛዥ ጄኔራል ስኮፓስ ነበር። ወጣቱ ንጉሥ እውነተኛ ቁጥጥር አልነበረውም—ውሳኔዎቹ፣ የጦር ስትራቴጂው፣ እና የመንግሥቱ አጠቃላይ ድካም ከአስተዳዳሪዎቹ መደንዘዝ፣ ከውስጣዊ አመፅች (እንደ አገር በቀል ግብፃውያን ዓመፅች) እና ከቤተ መንግሥት ሴራ የተነሡ ነበሩ። ይህ አለመረጋጋት ታላቁ አንቲዮክስ ሰስተኛ በፓሊዮን ስኮፓስን በወሳኝነት እንዲያሸንፈው እና ኮኤሌ-ሶርያን፣ ይሁዳን ጨምሮ፣ ከፕቶሌሜስ ቁጥጥር በቋሚነት እንዲነጥቅ አስችሎታል።

Бисерари эхтимолиро баррасй мекунанд, ки марги Птолемейи IV бар асари захролудкунй рух додааст; хамин низ чузъи тахминҳои таърихӣ дар бораи Владимир Ленин, Иосиф Сталин, инчунин маликаи чануб, Клеопатра, мебошад. Путин дар Ҷанги Украина пирӯз мешавад, аммо пасон заволи ӯ бо хоҳиши вай барои ҷорӣ сохтани он муносибати назоратгаронае оғоз меёбад, ки Иттиҳоди Шӯравӣ пештар бо калисои Украина дошт, ва барҳам хӯрдани он дар соли 1989 рамзи пирӯзии подшоҳи шимол бар подшоҳи чануб буд.

Ucraina este leagănul Ortodoxiei slave răsăritene. Botezul lui Vladimir cel Mare a avut loc în anul 988 la Kiev. Ulterior, Moscova și-a revendicat titlul de „A Treia Romă” după căderea Constantinopolului, poziționându-se drept moștenitoarea de drept și ocrotitoarea spirituală a tuturor pământurilor rusești, inclusiv a Ucrainei ca „teritoriu canonic” al său.

Patriarhatul Moscovei a privit întotdeauna Ucraina ca fiind inseparabilă spiritual de Rusia, sub deviza „Un singur popor, o singură credință”, expresie pe care însuși Putin a folosit-o în repetate rânduri. Ucraina, mai ales din 2014/2022 încoace, consideră tot mai mult supravegherea Moscovei drept o dominație colonială și imperială, mai degrabă decât o adevărată maternitate spirituală. La data de februarie 2026, există două structuri ortodoxe concurente. Una dintre ele este Biserica Ortodoxă a Ucrainei, care din 2019 este independentă de Patriarhul Ecumenic Bartolomeu al Constantinopolului. La Kiev, Biserica Ortodoxă a Ucrainei este considerată adevărata Biserică națională.

Cititorule, ia seama: Biserica Ortodoxă a Ucrainei este o altă biserică decât Biserica Ortodoxă Ucraineană. Biserica Ortodoxă Ucraineană este legată de Biserica Ortodoxă a Rusiei, iar din acest motiv Zelenskyu a atacat-o. Vaticanul se opune atacurilor lui Zelenskyu, care sunt deja în desfășurare, însă răzvrătirea lui Putin din versetul doisprezece urmează după victoria sa de la Raphia și aparține încă viitorului.

Бисерика Православă Украиняньэ а фост историкументе легатэ де структура де ла Москва. Дупэ урмэриле инвазиеи дин 2022, Бисерика Православă Украиняньэ а декларат автономие деплинэ ын май 2022, дар инвестигацииле статулуй украиняньэ (DESS) ау сусцинут ын мод репетат кэ еа рэмыне, дин пункт де ведере каноник ши юридик, афилиатэ Москвеи. Украина а адоплат о леже ын август 2024 (семнатэ де Зеленский) каре интерзиче ориче корп религиос легат де Бисерика Православă Русэ („статул агресор”). Бисеричий Православе Украинене и с-а ордонат сэ рупэ ын мод деплин легэтуриле сау сэ се конфрунте ку дизолваря, диспусэ де инстанцэ, а Митрополией sale дин Киев. Пынэ ла сфыршитул анулуй 2025 ши ынчепутул анулуй 2026, ау лок десчиндери ын курс, трансферурь де парохий кэтре Бисерика Ortodoxă а Ucrainei (песте 1.300 дин 2022), процесэ ын инстанцэ ши експерць ONU каре атраг атенция асупра unor preocupări privind libertatea religioasă în legătură cu Biserica Ortodoxă Ucraineană.

Ватикан јавно се спротивстави на какво било присилно распуштање на Украинската православна црква. Русија и Путин го претставуваат ова како отворен прогон на канонското Православие и ја направија заштитата на „руските православни цркви“ изречно барање во какви било мировни преговори. Руската пропаганда доследно ги поврзува Украинската православна црква и нападите на украинската држава врз неа со „нацизмот“ и како дел од нивното оправдување за „денацификација“.

Putin va „intra în templu” cu îndrăzneală și va revendica stăpânire spirituală deplină asupra Ortodoxiei ucrainene, în încercarea de a resubordona întreaga structură bisericească ucraineană sub Moscova, cerând să fie recunoscut drept capul spiritual de drept al lumii ortodoxe ruse.

Acesta este paralelismul exact cu Ptolemeu intrând în Sfânta Sfintelor, în timp ce Ozia este Zelenskyu care caută să ardă tămâie. Răzvrătirea lui Ptolemeu a avut loc în Sfânta Sfintelor, iar cea

a lui Ozia în Locul Sfânt. Un împărat de la miazăzi, însuflețit de biruința „liniei de hotar”, punând capăt puterii prin interpuși a nazismului, iar apoi depășind limita și pătrunzând în locul care aparține numai sferei religiei. Atunci va veni o smerire providențială, bruscă, și Putin va dispărea din scenă (așa cum Ptolemeu al IV-lea a murit în 204 î.Hr.). După vidul de putere al unei „faze a urmașilor slabi”, împăratul de la miazănoapte revine cu o forță mai mare și biruiește în bătălia modernă de la Panium din versetul 15.

Șaptesprezece

Șaptesprezece ani se întâlnesc de trei ori în istorie, unde bătăliile de la Raphia și Panium se contopesc împreună, rând peste rând. Cei șaptesprezece ani de la edictul de la Milan, când tronurile de răsărit și de apus ale imperiului au fost aduse împreună prin căsătorie, până când împărăția a fost împărțită și divorțată în 330. Cei șaptesprezece ani de început și de sfârșit sunt repere pentru alte două perioade profetice înrudite. Începând cu Nero, în anul 64, este marcată o perioadă de persecuție care s-a încheiat în istoria lui Constantin cel Mare. Trecerea de la perioada de persecuție a lui Nero la compromisul reprezentat de Constantin identifică tranziția de la biserica din Smirna la biserica din Pergam. Anul 313 și edictul de la Milan identifică sfârșitul bisericii din Smirna, iar sfârșitul perioadei de șaptesprezece ani este anul 330, care a fost împlinirea profeției de trei sute și zece de ani din Daniel 11:24.

El va intra în pace chiar și în cele mai roditoare locuri ale provinciei; și va face ceea ce părinții săi n-au făcut, nici părinții părinților săi; va împărți între ei prada, jaful și bogățiile; da, își va urzi planurile împotriva întăririlor, dar numai pentru o vreme. Daniel 11:24.

Cei șaptesprezece ani de la 313 și edictul de la Milano încep cu o împlinire a profeției și se încheie la împlinirea altei profeții. Prima împlinire profetică, care marchează începutul, identifică trecerea de la biserica Smirnei la biserica Pergamului, iar profeția care marchează sfârșitul acelor șaptesprezece ani identifică împărțirea Romei în Roma de Răsărit și Roma de Apus. Cei șaptesprezece ani sunt identificați prin istoria profetică, nu prin vreo proclamare specifică de șaptesprezece ani. Alfa despărțirii celei de-a doua biserici de a treia biserică s-a aliniat cu împărțirea imperiului în răsărit și apus la împlinirea profeției de timp de 360 de ani. Aceste două profeții stabilesc o perioadă de șaptesprezece ani și trebuie să fie stabilite ca o perioadă profetică legitimă pe temeiul mărturiei a doi sau a trei; dacă șaptesprezece este un simbol profetic.

Acei martori există într-o altă perioadă de 250 de ani, care a început în anul 457 î.Hr. La acea dată a început profeția de 2.300 de ani din Daniel 8:14. Anul 457 î.Hr. este un punct de plecare profetic și un reper profetic consacrat. Extinderea cu 250 de ani în viitor vă aduce la anul 207 î.Hr., care aparține istoriei dintre bătăliile de la Rafia și Panium. Bătălia de la Rafia și cea de la Panium nu pot fi separate, căci amândouă sunt purtate de Antioh cel Mare. De la bătălia de la Rafia din 217 î.Hr. până la bătălia de la Panium din 200 î.Hr. sunt șaptesprezece ani. Profeția de 2.300 de ani identifică o schimbare de dispensație la început, când al treilea decret a restaurat suveranitatea națională a lui Iuda, iar apoi, la încheiere, a avut loc o schimbare de dispensație când Hristos S-a mutat din Locul Sfânt în Locul Preasfânt. Anul 207 î.Hr. reprezintă schimbarea de dispensație de la stăpânirea egipteană asupra Iudeii la dispensația stăpânirii seleucide asupra țării minunate. Dispensația

controlului seleucid asupra țării minunate a produs răscoala Macabeilor în anul 167 î.Hr.

250 de ani ai perioadei lui Nero se încheie odată cu istoria lui Constantin cel MARE, iar cei 250 de ani care se încheie între cele două bătălii reprezintă istoria lui Antiohus cel MARE. La bătălia de la Rafia, Ptolemeu al IV-lea l-a învins pe Antiohus cel Mare, iar Ptolemeu a domnit timp de șaptesprezece ani. Ambele perioade de 250 de ani conțin o perioadă distinctă de șaptesprezece ani. Ambele se încheie în istoria unui conducător cunoscut drept cel MARE. Ambele perioade de 250 de ani încep la un reper profetic stabilit și amândouă se încheie la un reper profetic stabilit.

Съединените щати започват на 4 юли 1776 г., и 250 години по-късно това ви довежда до 4 юли 2026 г., когато Доналд Тръмп, който е известен като онзи, който се стреми да направи Америка „велика“, ще отбележи тези 250 години. 2026 г., подобно на 250-те години от 457 г. пр. Хр., завършва в средата на историята на съвременните битки при Рафия и Паниум, известни като Украинската и Третата световна война. Управлението на един южен цар, периодът на първия неделен закон и периодът от битката при Рафия до Паниум представят три периода от по седемнадесет години, които всички са свързани с една и съща пророческа история. Трите периода от по 250 години всички достигат заедно в едни и същи пророчески истории. Трите периода от 250 години установяват три линии на пророческа истина с история, свързана с Доналд Тръмп, представен или като Константин Велики, или като Антиох Велики.

Cele trei perioade de câte 250 de ani oferă trei ilustrații diferite, dar complementare, ale zilelor de pe urmă. Linia lui Nero identifică историята de șaptesprezece ani a compromisului, care exprimă în mod desăvârșit характеристиките профетиче ale формării икоanei fiarei.

„Domnul mi-a arătat în mod clar că икоана fiarei va fi făcută înainte de иंचीierea timpului de har; căci ea trebuie să fie marea probă pentru poporul lui Dumnezeu, prin care va fi hotărât destinul lor veșnic. Poziția ta este un asemenea amestec de inconsecvențe, încât doar foarte puțини vor fi ѝнșeлаți. ”

„Îн Apocalipsa 13, acest subiect este prezentat ѝн mod clar; [Apocalipsa 13:11–17, citat].”

„Aceasta este ѝнцercarea pe care poporul lui Dumnezeu trebuie s-o aibă ѝnainte de a fi pecetluit. Toți aceia care și-au dovedit loialitatea față de Dumnezeu prin пазirea Legii Sale și prin refuzul de a accepta un sabat falsificat se vor а̀șeza sub steagul Domnului Dumnezeu Iehova și vor primi pecetea Dumnezeului celui viu. Aceia care cedează а̀вѐвѐrul de origine cerească și acceptă sabatul duminical vor primi semnul fiarei.” Manuscript Releases, volumul 15, 15.

Chipul fiarei este комбинация динте бисеричă și stat, cu бисерича деținând controlul а̀supra а̀cestei релății. Compromisul lui Constantin, ѝн ѝнцercarea de a а̀duce ѝмпреună пăгăнисмул și creșтинисмул, este exemplul clasic al compromisului дин zilele de pe urmă.

„Îн миșцările care се деșфășoарă а̀cum ѝн Statele Unite pentru a а̀sigura ѝнституțiilor și практицилор бисеричии сприжинул statului, протестанții calcă pe urmele papistașилор. Mai mult chiar, ei deschid у̀ша pentru ca papalitatea să-și recapete ѝн America протестантă supremația pe care a pierdut-o ѝн Lumea Veche. Iar ceea ce conferă o semnificație și mai mare а̀cestei миșцări este faptul că

principalul obiectiv avut în vedere este impunerea păzirii duminicii — un obicei care își are originea în Roma și pe care ea îl revendică drept semnul autorității sale. Este duhul papalității — duhul conformării la obiceiurile lumești, venerarea tradițiilor omenești mai presus de poruncile lui Dumnezeu — acela care pătrunde în bisericile protestante și le conduce să facă aceeași lucrare de înălțare a duminicii pe care papalitatea a făcut-o înaintea lor.”

„Dacă cititorul ar înțelege mijloacele care urmează să fie folosite în conflictul ce va veni în curând, nu are decât să urmărească relatarea metodelor pe care Roma le-a folosit pentru același scop în veacurile trecute. Dacă dorește să știe cum se vor purta, uniți, papistașii și protestanții cu aceia care le resping dogmele, să privească spiritul pe care Roma l-a manifestat față de Sabat și față de apărătorii lui.

„Ordinele regale, conciliile generale și rânduielile bisericesti susținute de puterea seculară au fost treptele prin care sărbătoarea păgână și-a dobândit poziția de onoare în lumea creștină. Prima măsură publică prin care s-a impus păzirea duminicii a fost legea promulgată de Constantin. (A.D. 321) Acest edict cerea locuitorilor orașelor să se odihnească în «venerabilă zi a soarelui», dar le îngăduia celor de la țară să-și continue îndeletnicirile agricole. Deși era, în esență, un statut păgân, el a fost pus în aplicare de împărat după acceptarea sa nominală a creștinismului.” Tragedia veacurilor, 574.

Progressionem compromissi, quae ad legem dominicalem duxit atque iterum ducet, repraesentat spatium decem et septem annorum ab anno 313 ad annum 330, cum prima lege dominicali anni 321 tamquam medio historiae. Initio fuit matrimonium orientis et occidentis, et in fine fuit divortium orientis et occidentis. Prima lex dominicalis est medius limes, rebellionem repraesentans, sicut littera tertia decima alphabeti Hebraici, quae, prima littera antecedente et vicesima secunda ac ultima alphabeti subsequente, efficit vocabulum Hebraicum veritas. Matrimonium in principio et divortium in fine litteram alpha in concordia cum littera omega designant. Tempus ducentorum quinquaginta annorum, quod cum Nerone coepit, signaturam Christi habet, atque de argumento veritatis praesentis in novissimis diebus loquitur.

Perioada de 250 de ani care începe în 457 î.Hr. subliniază arta guvernării reprezentată de Antioh cel Mare, în timp ce el se află în cadrul perioadei de șaptesprezece ani de la Rafia la Paniu. O înțelegem ca artă a guvernării, căci în 457 î.Hr. a început, de asemenea, o profeție de 2.300 de ani. Cei 2.300 de ani constituie linia internă a profeției care vorbește despre lucrarea de răscumpărare a lui Dumnezeu, care se aliniază cu un simbol al cârmuirii bisericesti. Spre deosebire de perioada de 250 de ani care a început cu Nero, perioada care începe în 457 î.Hr. abordează rolul politic al ultimului președinte american care caută să facă America și apoi lumea marețe, în timp ce promovează conceptul catolic eronat al unei epoci de aur de o mie de ani de pace.

Cei 250 de ani ai Statelor Unite, care este fiara care se ridică din pământ din Apocalipsa treisprezece, identifică încheierea celei de-a șasea împărății a profeției biblice, care se sfârșește acolo unde a început, în mijlocul războiului. Învingătorii istoriei definesc consemnarea istoriei care este păstrată. Democrații globaliști, însuflețiți de balaur, privesc anarhia actuală ca pe o revoluție, iar republicanii care doar vorbesc și nu acționează privesc această istorie actuală ca pe un război civil. Democrații sunt reprezentanți ai balaurului din profeția biblică, iar republicanii sunt

reprezențați ca protestanți apostatați, sau, în termenii lui Ioan din Apocalipsa șaisprezece, ei sunt prorocul mincinos. Statele Unite au început într-un război de revoluție și se sfârșesc cu un război de revoluție. Partidul Republican a început într-un război civil și se sfârșește într-un război civil. Republicanii văd războiul civil pe care democrații îl numesc revoluție.

Trump, ca ultim președinte republican, posedă atributele profetice ale primului președinte republican, care a apărut în istoria externă a Războiului Civil. Războiul Civil extern al lui Lincoln a fost, de asemenea, istoria internă a profeției lui Isaia din capitolul șapte, versetul opt, care s-a încheiat în 1863, chiar anul Proclamației de Emancipare. Distincția dintre cele două partide este un principiu profetic primar și fundamental. Ea a început cu Cain și Abel, care, în vremea lui Hristos, erau reprezentați de saducheii și fariseii, două clase ale lui Cain care urmau să ucidă un singur Abel.

Fariseii și saducheii îi reprezintă pe cei care au consimțit să-și răstignească Mesia, din motive diferite, dar tot consimțire a fost. Fariseii mărturiseau că susțin Legea, dar nu o făceau, precum republicanii. Fariseii mărturiseau că susțin Legea divină originală, însă interpretau Legea prin propria lor logică părtinitoare. Ceea ce Legea originală era pentru farisei, aceea este Constituția pentru republicani, însăși Constituția pe care pretind că o susțin, dar nu o susțin. Saducheii au respins puterea lui Dumnezeu și, deși erau o sectă mai mică decât fariseii, saducheii controlau peisajul religios și politic al Iudeii în vremea lui Hristos. Democrații sunt o sectă mai mică decât republicanii, atât de mică încât trebuie să trișeze pentru a rămâne la putere, dar la putere rămân, căci potrivnicii lor, care mărturisesc că susțin dreptatea egală pentru toți, nu fac nimic pentru a impune principiile legii pe care pretind că o susțin.

Nu este nimic nou sub soare, iar cele două partide politice din Statele Unite fac tot atât de mult parte din peisajul profetic precum au făcut fariseii și saducheii. Desigur, există multe alte paralele de-a lungul acestei linii profetice, însă numai atunci când vezi relația profetică dintre cele două puteri nelegiuite, care, deși adversare, se unesc împotriva sfințeniei, îi vezi atunci pe Ptolemeu și pe Ozia în lumina potrivită. Amândoi regii de la sud au încercat să aducă jertfă la același templu, dar Ptolemeu, din Egipt, reprezintă o putere a balaurului — Democrații. Ozia, ca rege al Iudeii, este conducătorul țării glorioase, care este protestantismul apostat, sau profetul mincinos — Republicanii.

Relația dintre balaur și prorocul mincinos este reprezentată în mod clasic la Muntele Carmel. La munte, Ahab îl reprezenta pe balaur, iar prorocii lui Baal și ai Astarteei ai Izabelei îi reprezentau pe prorocii mincinoși care stăteau împotriva lui Ilie. Fiara care este Izabela se afla încă în culise, în Samaria. Balaurul unit cu prorocul mincinos a fost de asemenea reprezentat prin unirea Romei păgâne cu iudeii la cruce, după cum va fi și unirea Democraților și a Republicanilor la legea duminicală. Elementele unei puteri unite sunt reprezentate de Democrați și Republicanii în cadrul cornului republican al fiarei care se ridică din pământ. Aceste două puteri politice nelegiuite sunt reprezentate prin Cain, iar linia lui Abel posedă, de asemenea, o diviziune dublă.

ර් අකෂරසමූහය, කාශීන්ගේ බාහිර රේඛාවට අදාළව අභියෝගාත්මක රේඛාව වන අතර, කන්යාවන්ගේ පංති දකෙක් මගින් නිරූපිත වේ. භූමියේ මාගයාගේ ඒර්තොනෙස්තන්ත අඟල වන එක්සත් ජනපදයේ ඒරගනිය, 1798 දී සාර්දිස් සභාවෙන්

ආරම්භ වන ආගමික පවිත්රීකරණ මාලාවකින් නිරූපිත වේ; එම අවස්ථාවේ එක්සත් ජනපදය බයිබල් අනාවැකිවල භයවැනි රාජ්‍යය බවට පත් විය. සාර්දීස් යනු ජීවමාන බව කියන නාමයක් ඇති නමුත් මළ සභාවක් විය. 1798 වන විට පාප් සභාවෙන් වෙන් වී ගිය ඒරතොනසේනන්ත අංචයන් දැනටමත් රෝමයට ආපසු හැරී යමින් සිටියහ. ක්‍රිස්තියානීන් ඒරථම වරට ක්‍රිස්තියානීන් ලසෙ නමේ කරනු ලැබුවේ අන්තියෝකියනෙහිදීය.

„U Antiohiji su učenici prvi put nazvani hrišćanima. To ime im je dato zato što je Hristos bio glavna tema njihovog propovedanja, njihovog poučavanja i njihovih razgovora. Neprestano su iznosili događaje koji su se zbili u danima Njegove zemaljske službe, kada su Njegovi učenici bili blagosloveni Njegovim ličnim prisustvom. Neumorno su se zadržavali na Njegovim učenjima i Njegovim isceliteljskim čudima. Drhtavih usana i očiju punih suza govorili su o Njegovoj samrtnoj borbi u vrtu, o Njegovoj izdaji, suđenju i pogubljenju, o trpljenju i poniznosti s kojima je podnosio porugu i mučenje koje su Mu nametnuli Njegovi neprijatelji, i o božanskom sažaljenju s kojim se molio za one koji su Ga progonili. Njegovo vaskrsenje i vaznesenje, i Njegovo delo na nebu kao Posrednika za palog čoveka, bile su teme na kojima su se rado zadržavali. S pravom su ih neznabošci mogli nazivati hrišćanima, jer su propovedali Hrista i upućivali svoje molitve Bogu kroz Njega.“

„Dumnezeu a fost Cel care le-a dat numele de creștin. Acesta este un nume împărătesc, dat tuturor celor care se unesc cu Hristos. Despre acest nume a scris mai târziu Iacov: „Oare nu cei bogați vă asupresc și vă târăsc înaintea scaunelor de judecată? Nu hulesc ei numele acela vrednic, prin care ați fost numiți?“ Iacov 2:6, 7. Iar Petru a declarat: „Dacă suferă cineva ca creștin, să nu-i fie rușine; ci să proslăvească pe Dumnezeu pentru aceasta.“ „Dacă sunteți batjocoriți pentru Numele lui Hristos, ferice de voi; fiindcă Duhul slavei și al lui Dumnezeu Se odihnește peste voi.“ 1 Petru 4:16, 14.” Faptele apostolilor, 157.

Biserica din Efes a primit numele de creștin, ceea ce a condus la biserica persecutată din Smirna, urmată de biserica compromisului din istoria Pergamului. Când papalitatea a luat tronul, o despărțire a identificat adevărata biserică a lui Dumnezeu drept biserica din pustie. Biserica Romei era Tiatira. La încheierea perioadei din pustie de o mie două sute șaiszeci de ani, a apărut biserica Protestantismului, iar din acel punct înainte cornul protestant este reprezentat printr-o serie divină de teste și curățiri.

প্রোটস্ট্যান্টবাদ শুরু হয় যখন মার্টিনি লুথার ১৫১৭ সালে দরজার ওপর তাঁর ৯৫টি থিসিসি পরেকে দাখিল করে দেন, এবং “২৩” বছর পরে ১৫৪০ সালে জেসুইট সংঘের সূচনা হয়। ২০১৩ সালে হাবাক্কুককে সারণসিমূহরে ৯৫তম ও চূড়ান্ত উপস্থাপনাটি দরজায় পরেকে দাখিল করে দেওয়া হয়, এবং ২০১৩ সালের ১৩ মার্চ প্রথম জেসুইট পোপের অভ্যর্থনা হয়। সেই একই ইতিহাসে মার্টিনি লুথারকে পোপ লিও বহুষ্কার করছিলেন। বুঝে ননি...

În 1798, biserica din Sardes pretindea că păstrează numele de „protestant”, dar, întorcându-se la Roma, ei deja nu mai reușeau să-și susțină numele. Când adventismul millerit a preluat torța protestantismului în 1844, el a reprezentat o muștrare împotriva lui Ieroboam, cel dintâi împărat al lui Israel, o națiune care era rudă de sânge cu seminția din Iuda, unde Dumnezeu Își așezase templul. Ieroboam a ridicat o contrafacere, întemeiată pe religia care reprezenta fosta robie a

națiunii sale. El a repetat răzvrătirea fundamentală a lui Aaron, ridicând chipul unei fiare, cu toată semnificația profetică asociată istoriei. Dar, prin slujba sa de consacrare, adventismul millerit a muștrătat refuzul lui de a continua să îndrepte adevărata închinare către sanctuarul unde locuiește Dumnezeu. Ieroboam voia ca centrul închinării să fie la Betel și Dan, reprezentându-i pe aceia din Sardes, în 1844, care au refuzat să-L urmeze pe Hristos în Locul Preasfânt.

Adventismul millerit a ales să se întoarcă la religia Romei și a preluat chiar argumentele doctrinare ale acelor care tocmai fuseseră demascați ca profeți mincinoși prin respingerea soliei lui Miller, luându-i drept maeștri teologiei pentru a-și justifica respingerea soliei profetice a celor șapte vremi. Adventismul millerit, asemenea profetului neascultător, și-a ales propria cale, în loc să urmeze îndrumarea lui Dumnezeu. Calea pe care o aleg cei nehibzuiți în toate încercările și curățirile fecioarelor înțelepte și nehibzuite, de la Reforma protestantă încoace, în istoria profetică, este calea care se întoarce la închinarea țării din care ai fost izbăvit și, după cum se spune, „toate drumurile duc la Roma”. Toate drumurile, în afară de cărările cele vechi ale lui Ieremia.

Pe reforma protestantă o prefigurase întoarcerea lui Moise în Egipt pentru a conduce poporul lui Dumnezeu în Țara Făgăduinței. Odată ieșit din țara robiei, Dumnezeu Și-a propus să dea poporului Său ales Legea Sa. Pe linia lui Moise și a Reformei protestante, răzvrătirea s-a manifestat imediat după izbăvire. Dumnezeu a pus la probă Sardesul, un popor care pretindea că are un nume viu, dar care era mort până la vremea soliei lui William Miller. În 1844 au avut loc două curățiri: prima a fost curățirea bisericii din Sardes, care pretinsese că este protestantă, dar s-a dovedit a fi moartă; iar apoi milleritiții au fost curățiți în același an, în împlinirea pildei celor zece fecioare.

Democrații și Republicanii reprezintă două clase politice care, împreună, alcătuiesc cornul republican de pe fiara pământului din Apocalipsa treisprezece. Fecioarele înțelepte și cele neînțelepte sunt două clase religioase care, împreună, alcătuiesc cornul protestant de pe fiara pământului. Fecioarele înțelepte posedă cel dintâi nume dat la Antiohia. Fecioarele înțelepte sunt creștine, dar sunt și filadelfiene, care au făgăduința de a primi un nume.

Cel ce va birui îl voi face un stâlp în templul Dumnezeului Meu și nu va mai ieși afară nicidecum; și voi scrie asupra lui Numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, noul Ierusalim, care se coboară din cer de la Dumnezeul Meu; și voi scrie asupra lui Numele Meu cel nou. Apocalipsa 3:12.

Prima dată când Dumnezeu Și-a numit poporul creștin a fost la Antiohia, iar istoria în care mișcarea Laodiceană a celor o sută patruzeci și patru de mii se schimbă în mișcarea Filadelfiană a celor o sută patruzeci și patru de mii este, de asemenea, istoria lui Antioh cel Mare, după care este numit orașul Antiohia și care este reprezentat la sfârșitul unei perioade de 250 de ani dintre bătăliile de la Rafia și Panium.

Vom continua aceste lucruri în articolul următor.